

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **A. Y.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28. 11. 2019, č. j. KrÚ 86269/2019/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim ze dne 18. 2. 2019, č. j. CR 012068/2019 ODP/Kp, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, kterého se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 15. 4. 2018 v 16:14 hodin, v obci Chrudim, ul. Pardubická, na úrovni domu č.p. 677, v úseku, kde řidič smí jet nejvyšší rychlostí 50 km/h, řídil

vozidlo zn. Škoda, r.z.: X, při jízdě ve směru na Medlešice, rychlostí 68 km/h. Po odečtu odchylky byla rychlost stanovena na 65 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V žalobě vymezil žalobce v podstatě tři žalobní body. V prvním z nich, označeném jako „*Nepoučení o oprávněné úřední osobě*“, namítl, že ve věci rozhodovala oprávněná úřední osoba žalovaného, paní Mgr. I. K., která je „*vůči němu podjatá*“, když podle názoru zástupce žalobce „*její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat*.“ K tomu uváděl své košaté úvahy o činnosti uvedené oprávněné úřední osoby žalovaného, že ta „*musí stíbat vydávat větší počet rozhodnutí v zákonných lhůtách*“, že „*pracuje tak pod větším tlakem*“ atd., atd. Mimoto uvedl, že „*Mgr. K. se také často vyjadřuje negativně vůči zmocnění žalobce ve svých rozhodnutích, obviňuje jej z procesních obstrukcí, byť žádné obstrukce v řízení nejsou zastoupeny*.“ Žalobce, resp. jeho „*zmocněnec*“, zcela legitimně očekával, že mu „*informace o oprávněných úředních osobách budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí*“, žalobci bylo znemožněno námitku podjatosti vznést. V druhém žalobním bodu, označeném jako „*Nezákonné konání ústního jednání v nepřítomnosti*“, žalobce správním orgánům „*vytknul*“, že tyto „*neakceptovaly*“ omluvu zástupce žalobce z ústního jednání, když ten se omluvil z důležitého důvodu, totiž z důvodu účasti na jiném ústním jednání. K tomu opět uvedl zástupce žalobce rozsáhlou argumentaci, která podle jeho názoru svědčí o tom, že ústní jednání bylo nezákonné z důvodu nepřítomnosti zástupce žalobce. Konečně v třetím žalobním bodu, označeném jako „*Sankce*“, žalobce namítl, že správní orgán opomenul zhodnotit zákonná kritéria ve prospěch žalobce, přičemž odkázal na § 37 písm. a) zákona o přestupcích. Správní orgán byl povinen přihlídnout k rozsahu a významu následků přestupku, správní orgán povahu a závažnost přestupku nehodnotil, pouze našel dvě přitěžující a polehčující okolnosti, na základě kterých uložil trest, ten však nemůže být ukládán na základě účelového výběru polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán byl povinen uvážit právě význam a rozsah následků přestupku a způsob spáchání přestupku, a rovněž uváděl k tomu další argumentaci včetně citace judikatury NSS.

2. Výše zmíněné tři žalobní body byly obsaženy na sedmi stranách žaloby, přičemž na zbývajících jedenácti stranách žaloby z celkových jejich osmnácti stran již nebyly obsaženy námitky žalobce proti žalovanému rozhodnutí, ale byl v nich obsažen nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na „*celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu*“ a rovněž tak nesouhlas se zveřejněním rozhodnutí NSS v neanonymizované verzi, přičemž zde byla obsažena argumentace, která směřuje proti rozhodovací činnosti jak podepsaného krajského soudu, tak i Nejvyššího správního soudu ve vztahu k hodnocení činnosti advokáta Mgr. Václava Voříška, přičemž tuto převažující část žaloby zástupce žalobce využívá ke kritice v podstatě téměř celé rozhodovací činnosti všech jím jmenovaných soudců, a to nejen Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích a ostatních krajských soudů (např. Krajského soudu v Praze, v Brně, v Českých Budějovicích), ale i Nejvyššího správního soudu. Kritiku způsobu zastupování žalobců a vyjadřování zástupce žalobců v obdobných věcech, tj. Mgr. Václava Voříška, ze strany soudců, považuje za „*urážky advokáta*“. Např. v bodě 83 žaloby Mgr. Václav Voříšek tvrdí, že „*vyjádření jmenovaných autorit tak není v rozporu s tím, že žalobce a Mgr. Václav Voříšek, advokát brojí proti tomu, aby Nejvyšší správní soud vytruboval prostřednictvím webu NSS, že Mgr. Václav Voříšek jako advokát někoho zastoupil, byl na konkrétním ústním jednání a v konkrétním města u konkrétního soudu konkrétního data a že údajně spáchal obstrukci, prý poskytuje řidičům pojištění proti pokutám a že se uchyluje ke zneužití práva, včetně dalších urážek*.“ Ze své kritiky nevynechává ani předsedu zdejšího krajského soudu, bývalého předsedu NSS JUDr. Josefa Baxu, současnou místopředsedkyni NSS JUDr. Barboru Pořízkovou. Tato převažující část žaloby (body 46 až 86) neobsahuje žádné žalobní body, kterým by žalobce napadal žalované rozhodnutí, a jsou v podstatě určeny Nejvyššímu správnímu soudu,

proto se o této části žaloby zmíní podepsaný krajský soud pouze obiter dictum na závěr odůvodnění tohoto rozsudku.

3. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu a ani žalobce to v žalobě nepopírá, ve správním řízení zastupoval žalobce zmocněnec Ing. M. J., který stejně jako zástupce žalobce v soudním řízení, Mgr. Václav Voříšek, jsou už všem soudům v České republice známi svým obstrukčním a účelovým jednáním, když tito vystupují jako osoby spojené s P. K., v souvislosti s pojišťováním ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů, přičemž součástí procesní strategie a tohoto „byznysu“ je vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení, v případě Mgr. Václava Voříška se jedná o obstrukce a účelová jednání v případě soudního zastupování, jak vyplývá z již konstantní soudní judikatury, a to nejen podepsaného soudu (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31, k osobě zmocněnce Ing. M. J. srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015 č. j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. A 38/2014-45). Součástí této obstrukční a účelové strategie osob, spojených s osobou P. K. a s uvedeným „byznysem“ pojišťování proti pokutám za přestupky proti pravidlům silničního provozu, je i opakované užívání již jednou uplatněných námitek v jiných řízeních, u jiných žalobců, se kterými se již zdejší soud setkal v jiných řízeních, a byly dokonce již i opakovaně předmětem posouzení ze strany NSS v řízeních o kasačních stížnostech. K těmto námitkám nepochybně patří, jak soud dále podrobně uvede, žalobní bod označený jako „*Nepoučení o oprávněné úřední osobě*“ (zdejší soud řešil v řízení pod sp. zn. 52 A 67/2019 a v dalších řízeních, NSS se touto námitkou zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42), ve vztahu k žalobnímu bodu „*Sankce*“, který se týká odůvodnění sankce uložené za zmíněný přestupek, se zmíněnou námitkou, obsaženou v tomto žalobním bodu, setkal zdejší soud např. v řízení vedeném pod sp. zn. 52 A 105/2016, NSS se zabýval námitkami proti odůvodnění rozhodnutí o přestupku v části uložené sankce např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 271/2017-58, a v řadě dalších, když není účelem odůvodnění tohoto rozsudku vyjmenovat všechny spisové značky řízení, ve kterých byly tyto námitky, vesměs účelového charakteru, již v jiných obdobných soudních řízeních uplatněny.
4. Krajský soud nejprve musí konstatovat, že součástí zmíněné účelové a obstrukční strategie, která ještě bude dále předmětem posouzení soudu, je i postup zmocněnce žalobce, Ing. M. J., který sice žalobce zastupoval v přestupkovém řízení, avšak byl pasivní, a proti rozhodnutí o přestupku bylo podáno pouze blanketní odvolání bez uvedení konkrétních námitek proti rozhodnutí o přestupku. Takový postup hodnotil Nejvyšší správní soud jako součást obstrukční a účelové strategie zmíněných osob spojených s osobou P. K. Např. v rozsudku ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019-48, bod 16, NSS uvedl, že „*ke stěžovateli tvzení, že se jeho zmocněnec nedopustil v přestupkovém řízení žádných obstrukcí, naopak zůstal (mimo podání námitek podjatosti všech úředních osob správního orgánu prvního stupně) pasivní, lze uvést, že právě pasivita ve správním řízení a následné uvedení široké škály námitek až v řízení před soudem je jednou z typických strategií Mgr. Václava Voříška a s ním spolupracujícího Ing. M. J. (k tomu krajský soud uvádí, že se nepochybně jedná o Ing. M. J.) při zastupování obviněných z dopravních přestupků.*“. NSS dokonce ve své judikatuře dospěl k závěru, že tato procesní strategie, spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání, blanketních odvolání, kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby, může být hodnoceno jako obstrukce, čemuž tomu „*bude přízpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení totiž přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy, pokud mohli tyto námitky uplatnit již v řízení před správními orgány. Nelze připustit, aby aktivita účastníka v přestupkovém řízení neměla na následný rozsah soudního přezkumu žádný vliv*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Protože v dané věci byl opět Ing. M. J. při zastupování žalobce v přestupkovém řízení pasivní a bylo podáno pouze blanketní odvolání,

jedná se ve světle výše uvedeného rozsudku NSS nepochybně o součást účelové a obstrukční strategie Mgr. Václava Voříška a s ním spolupracujícího Ing. M. J., když žalobní námitky jsou uplatněny v podstatě až v žalobě (zejména se jedná o druhý a třetí žalobní bod, obsahující námitky proti zákonnosti jednání a námitky týkající se odůvodnění výše uvedené sankce). Proto je na místě si připomenout, jak Nejvyšší správní soud a dokonce již Ústavní soud hodnotí tuto procesní a účelovou strategii, a to jak ve vztahu k Ing. M. J., tak i k dalším spolupracujícím osobám spjatých s osobou P. K., zejména ve vztahu k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi. Z různých podání tohoto advokáta, zejména z jeho stížností na soudce, které si jako „na běžícím páse“ podává tento advokát u zdejšího soudu, z nichž ani jedna nebyla shledána vedením soudu důvodnou, vyplývá, že Mgr. Václav Voříšek považuje aplikaci judikatury NSS a Ústavního soudu, ve které je hodnocena jeho obstrukční činnost v odůvodněních rozsudků nejen zdejšího soudu, ale už i NSS, za „urážky“ (srov. např. bod 83 dané žaloby). Ostatně to vyplývá i z převažující části žaloby, ve které tento advokát hodnotí rozhodovací činnost krajských soudů v celé republice a i NSS stejným způsobem (z celé té „spršky“ kritiky soudců lze např. vybrat z bodu 72 žaloby tuto pasáž: *„původcem nactiutrhací argumentace nemůže být nikdo jiný než soudkyně JUDr. Lenka Matyášová, neboť písemně vyhotovila příslušné rozhodnutí o námitce podjatosti č. j. Nao 119/2017-92, podepsala se pod něj a zcela překroutila argumentaci žalobce a jeho advokáta a následně prostřednictvím soudního rozhodnutí advokáta žalobce sprostě urážila.“*). Právě proto je třeba před vlastním, meritorním posouzením námitek připomenout, že v odůvodněních v žalobě uvedených rozhodnutí (i NSS) a v odůvodnění tohoto rozsudku ve vztahu k hodnocení činnosti advokáta Mgr. Václava Voříška se o žádné „sprosté urážky“ ze strany soudů v celé České republice ve vztahu k tomuto advokátovi nejedná, ale že se jedná o oprávněnou a důvodnou, opakující se kritiku a ve světle toho je pak třeba přistoupit i k hodnocení námitek, obsažených v žalobě, tj. zda tyto námitky nevybočují z ustáleného soudního hodnocení účelovosti a obstrukčnosti těchto námitek v jiných, obdobných věcech.

5. Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často a nikoliv určité náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou typizované námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit od povinnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu.
6. Krajský soud tedy nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval v přestupkovém řízení žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání“, jak uvádí NSS v bodu [22]

rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

7. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp.zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „*složku*“ s tím, že ji pouze „*z dálky ukázal advokátovi*“. Naopak tento soudce mu sdělil její obsah a nebránil tomuto advokátovi projevit iniciativu a požádat o nahlédnutí do veškerých podkladů, které byly v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti do těchto podkladů nevyužil. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp.zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existenci této složky je soudcem zastršován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námitky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

8. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námitky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vybrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajících neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajících neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná

a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmínované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo. Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podáváníí námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvažil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

9. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti NSS, že tento advokát je již dostatečně znám svými snahami o obstrukční protahování a maření jednání, srov. např. usnesení NSS č. j. Nao 169/2017, dále Nao 122/2017 – 136, č. j. Nao 118/2017 – 45, atd., přičemž v nedávné době tento advokát volil účelovou a procesní strategii, zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námítky podjatosti vůči soudci JUDr. Janu Dvořákovi a z jeho strany došlo ke zneužití tohoto procesního institutu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017 - 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 1175/2017 – 161, bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „ničím nepodloženou fabulaci“). V těchto námitkách neustále „dokola“ Mgr. Voříšek opakuje své tvrzení o důvodu podjatosti spočívajícím ve vedené výše zmíněné „složce“ jmenovaným soudcem, a to dokonce poté, kdy se k ní vyjádřil dokonce již i Ústavní soud ve výše uvedeném usnesení sp.zn. II. ÚS 978/18, když vyslovil, že „... postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.“ Nejinak tomu bylo i v nyní projednávané věci, přičemž o této námitce podjatosti rozhodoval NSS v usnesení ze dne 31. 3. 2020, č. j. Nao 30/2020-70, kdy vyslovil i mimo jiné že „Skutečnosti vyplývající z námítky podjatosti dokládají spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, že zástupce žalobce činí v řízení před krajským soudem opakovaně různé kroky znesnadňující projednání a rozhodnutí případu soudem“. Tato skutečnost svědčí o tom, že svůj záměr oznámený Ústavnímu soudu v ústavní stížnosti, o které rozhodoval Ústavní soud zmíněným usnesením ze dne 31.3.2020, č. j. Nao 30/2020-70, tj. že „bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška

anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vybrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje“ myslí Mgr. Voříšek vážně. Tedy že bude snad donekonečna podávat takto odůvodněnou námitku obstrukčního charakteru a protahovat tak soudní jednání. To už může být hodnoceno jako pohrdání soudy, a to dokonce soudem Ústavním. NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k další obstrukční a účelové činnosti Mgr. Voříška, mající za cíl mařit soudní jednání, následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznesl námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

Dokonce i při jednání se snažil protahovat soudní jednání, což bylo hodnoceno např. v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 79, dále pak v usnesení NSS sp.zn. Nao 169/2017).

10. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: *„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“*
11. Není to zdejší soud, ale hlavně NSS, který ve své již bohaté judikatuře ve vztahu k praktikám tohoto advokáta dospěl k důvodné kritice jeho způsobu zastupování žalobců v obdobných věcech, přičemž zdejšímu soudu není známo, že by tuto věcnou kritiku korigoval na základě nějaké úspěšné ústavní stížnosti zmíněného advokáta Ústavní soud. Z poslední doby jako další příklad lze vybrat tento závěr NSS uvedený v bodu 20 rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 250/2019-49:

„Stěžovatel soudu předestírá, že policisté v postavení svědků neprovedli řádnou kontrolu tachometru a svého vozidla, fakticky tedy ve svědecké výpovědi lhali. Jedná se o velice závažné obvinění (z trestného činu křivé výpovědi), pro které soud nenachází být jediný důkaz. Soud v této souvislosti zástupce žalobce upozorňuje na čl. 17 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesní etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), podle něhož advokát nesmí v řízení uvádět údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta. Správní řízení i řízení před správním soudem se přitom v podání stěžovatele obecně nese toliko v duchu spekulací, jaké všechny povinnosti zasahujících policistů mohly a „velice pravděpodobně“ byly zanedbány – porušeny, ačkoliv pro svá tvrzení nenabízí jediný konkrétní důkaz.“

12. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: „S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát „v řízení uvádět údaje, ani navrhovat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta“. Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp.zn. II. ÚS 644/18).
13. Je třeba opětovně zdůraznit, že závěry o obstrukční strategii advokáta Mgr. Václava Voříška vyslovil dokonce již Ústavní soud v již výše citovaném usnesení ze dne 28. 6. 2018, sp.zn. II. ÚS 978/18, ale dále opakovaně k nim dospěl i NSS, například v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, bod 12, se uvádí:

„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“
14. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
15. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:

„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejrůznější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“
16. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:
17. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „Platba zmrldim z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“

18. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přiblídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcípokutu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nebudlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“

19. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za „podjatou svin“, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: „SOP P. M.. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svin XY, tak jedu na soud a dostane kotel.“ Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K. označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhrůžku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.ř.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhrůžku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhrůžku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhrůžku vůči soudu, přičemž „vulgarity a výhrůžnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: „a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany

stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobkyně zvolila obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejružnějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jim vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních námitek, které byly obsaženy i v dané žalobě.

20. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž příměreně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přitěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

21. Výše uvedení závěry opřené o již bohatou judikaturu NSS bylo třeba uvést za účelem popisu obstrukčního jednání osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí na vytváření různých procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, a dále např. ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31). Tyto osoby pochopitelně vůči těmto závěrům brojí v kasačních stížnostech, avšak neúspěšně, kdy NSS jejich uvedení v rozsudcích zdejšího soudu považuje za naopak vhodné, například NSS v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 478/2018-49, bod 27, uvedl: „*Poukazuje-li soud na opakovanou praxi zástupce stěžovatele, je vhodné ji rozvést, existují-li k ní již předchozí soudní závěry, není důvod je nepřevzít.*“
22. I v předmětné žalobě nevybočil zástupce žalobce ze svých účelových, spekulativních a obstrukčních úvah, které uvádí v obdobných věcech jak v přestupkových řízeních, tak i

v žalobách proti rozhodnutí správních orgánů typizovaně, a to s jediným cílem, zbavit žalobce odpovědnosti za skutečně spáchaný přestupek.

23. Ostatně to je ve vztahu k zastupování žalobců pojištěných proti pokutám za porušení pravidel silničního provozu a v obdobných věcech osobami spojenými se zmíněným P. K., tedy i Mgr. Václavem Voříškem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31) známo nejen podepsanému soudu, ale i NSS, jak o tom svědčí tento závěr NSS: „*Správní řízení i řízení před správním soudem se přitom v podání stěžovatele obecně nese toliko v duchu spekulací, jaké všechny povinnosti zasahujících policistů mohly a „velice pravděpodobně“ byly zanedbány – porušeny, ačkoliv pro svá tvrzení nenabízí jediný konkrétní důkaz.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 6 As 211/2017-127, bod 20).
24. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem krajský soud dospěl k závěru, že v žalobě uvedené námitky nevybočují z účelové a obstrukční strategie výše popsané a krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále „s.ř.s.“), dospěl ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k těmto skutkovým a právním závěrům:
25. Námitky uplatněné v prvním žalobním bodu, označeném jako „*Nepoučení o oprávněné úřední osobě*“ uplatňoval Mgr. Václav Voříšek již několikrát u zdejšího soudu (např. ve věci vedené pod sp. zn. 52 A 15/2016-188, přičemž jeho žaloba v této věci byla zamítnuta a NSS rozsudkem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 8 As 61/2017-35, kasační stížnost proti rozsudku, vydaném v této věci, zamítl), přičemž obsahem tohoto žalobního bodu je vždy tvrzení o tom, že nepoučení správním orgánem žalobce o oprávněné úřední osobě způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí a je to důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí. Toto tvrzení je nesprávné a pouze účelové, protože, i když by žalobce nebyl o oprávněné úřední osobě informován, tedy kdo v dané věci byl oprávněnou úřední osobou (§ 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), tak i taková případná vada nezakládá bez dalšího nezákonnost rozhodnutí ve věci, pro kterou by bylo potřeba rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit. Ostatně jak již uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42: „*nelze totiž přehlédnout, že nejpозději z rozhodnutí o odvolání se stěžovatel jméno oprávněné úřední osoby dozvěděl a mohl tak případnou námitku podjatosti této osoby uplatnit (alespoň) v žalobě. O důvodnosti takové námitky si může učinit úsudek i soud a nic mu nebrání z tohoto důvodu žalobou napadené rozhodnutí zrušit.*“ K tomu již ve výše zmíněné věci, vedené u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 52 A 15/2016, uvedl zdejší soud závěr o tom, že „*sdělení oprávněné úřední osoby účastníkovi řízení nerealizuje správní orgán jen proto, aby jen „formálně sdělil“ tuto informaci účastníkovi řízení, ale za účelem možnosti vznesení námitky podjatosti této úřední osoby.*“ (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 3. 2017, č. j. 52 A 15/2016-188, kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 17. 1. 2018, č. j. 8 As 61/2017-35). Krajský soud proto nevidí důvod, proč by neopakoval další závěr, který byl uveden ve výše zmíněném jeho předchozím rozsudku, tedy že „*pokud v takové žádosti správní orgán neryboví, tak se jistě dopustí procesního pochybení, které by však mělo za následek automaticky bez dalšího vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí pouze v případě, když by žalobce byl zkrácen na svém právu vznést námitku podjatosti vůči úřední osobě, o které se následně dozvěděl (v daném případě z rozhodnutí o odvolání).*“ V dané věci se žalobce o oprávněné úřední osobě dozvěděl, ostatně sám uvedl, že požadovanou informaci obdržel, a i kdyby tato byla zaslána, jak tvrdí žalobce, spolu s rozhodnutím o odvolání (což ale není pravda, jak soud dále uvede), tak sama tato skutečnost bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. V dané věci totiž je třeba aplikovat již výše zmíněný závěr, uvedený v bodu 31 rozsudku NSS ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, tedy že i když se žalobce dozví jméno oprávněné úřední osoby až z rozhodnutí o odvolání, tak i v takovém případě se nejedná o takovou nezákonnost žalovaného rozhodnutí, pro kterou by bylo třeba zrušit žalované rozhodnutí, když případná námitka podjatosti oprávněné úřední osoby může být obsažena v žalobě. V projednávané věci sice žalobce na rozdíl od předchozího případu (v již výše

uvedeném, tedy vedeném u podepsaného krajského soudu pod sp. zn. 52 A 15/2016) namítal podjatost oprávněné úřední osoby paní Mgr. I. K., avšak tyto námitky považuje krajský soud za zcela účelové a irelevantní. I kdyby požadovaná informace oprávněné úřední osobě byla zaslána žalobci spolu s rozhodnutím, nelze v tomto procesním postupu spatřovat bez dalšího důkaz o podjatosti této úřední osoby, jak se snaží účelově tvrdit žalobce v žalobě. Jedná se o procesní postup a platná právní úprava nevylučuje, že by nebylo možné zaslat tuto informaci společně s rozhodnutím o odvolání. Ostatně sám žalobce nedokládá své tvrzení žádnou citací příslušného ustanovení správního řádu, z něhož by taková povinnost vyplývala, v dané věci platí pouze § 15 odst. 4 správního řádu, podle něhož *„o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.“* Jestliže z již výše citovaného právního závěru NSS, obsaženém v jeho rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, a z další judikatury NSS (např. ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39) vyplývá, že samotné neposkytnutí této informace nezakládá bez dalšího důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí, jelikož případnou námitku podjatosti lze uplatnit i v žalobě, tak tím spíše, argumentum a maiori ad minus, nelze takový důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí spatřovat v postupu, když by informace o oprávněné úřední osobě byla přestupci zaslána současně s rozhodnutím o odvolání. I v takovém případě by se o žádnou nezákonnost žalovaného rozhodnutí nejednalo, jak by si to nepochybně žalobce v zastoupení zmíněného advokáta účelově zřejmě přál, když v žalobě v odstavci 7 k tomu tvrdí, že: *„žalobce si jen ztěžší dokázat představit lepší důkaz o podjatosti úřední osoby...“*.

26. Navíc v dané věci, jak vyplývá ze správního spisu, sdělení o oprávněné úřední osobě ze dne 27. 11. 2019 nebylo vypraveno ve stejný den jako žalované rozhodnutí, jak nepravdivě tvrdí zástupce žalobce, ale bylo žalovaným vypraveno již dne 28. 11. 2019 a v tentýž den bylo dodáno do datové schránky zmocněnce žalobce, přičemž žalované rozhodnutí bylo vypraveno až dne 3. 12. 2019. To by se však zástupce žalobce před sepišem žaloby musel seznámit i se správním spisem, což zjevně neučinil. Žalovaný nebyl povinen Ing. J. jako zmocněnci žalobce předem avizovat, že mu toto sdělení odeslal do datové schránky s doporučením, aby si ji otevřel a seznámil se s jeho obsahem. Pokud tak Ing. J. učinil až dne 4. 12. 2019, je to jeho problém a nelze liknavý postup tohoto zmocněnce v seznamování se s doručovanými písemnostmi přenášet na žalovaného. A za volbu zmocněnce a zástupce si odpovídá sám sobě žalobce, nikoliv správní orgán či dokonce soud. Nejedná se o žádný důkaz o podjatosti úřední osoby, ale o otázku procesního postupu v přestupkovém řízení, který se týká aplikace ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. A v tomto žalovaném zvoleném postupu nepochybně rovněž žádnou podjatost vůbec spatřovat nelze.
27. Z dikce ustanovení § 14 správního řádu vyplývá, že *„každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro něž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“*
28. Zástupce žalobce, Mgr. Václav Voříšek, jak to již u něho bývá zvykem, v tomto žalobním bodu rozvádí své spekulativní úvahy, které se týkají údajné podjatosti Mgr. I. K., např. uvádí své námitky o tom, že *„tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Činnost zmocněnce zavrhuje nutnost vyššího pracovního výkonu paní Mgr. K., neboť tato musí stíhat vydávat větší počet rozhodnutí v zákonných lhůtách a pracuje tak pod větším tlakem, než by pracovala tehdy, pokud by zmocněnec svou činnost nevykonával.“* atd., dále uvádí, že *„Mgr. K. přitom ve věci vydala rozhodnutí po téměř třičtvrté roce, co jí byl spis postoupen správním orgánem prvního stupně“*, z čehož vyvozuje, že tak Mgr. I. K. činila proto, *„aby oddálila moment, kdy rozhodnutí nabyde právní moci, a tedy kdy dojde k výmazu bodů z EKR žalobce...“* Zároveň podjatost Mgr. I. K. spatřuje v údajném negativním vyjadřování vůči zmocněnci žalobce

v jejích rozhodnutích, kde jej obviňuje „z procesních obstrukcí“, k tomu Mgr. Václav Voříšek dodává, že „... žádné obstrukce v řízení nejsou zastoupeny.“

29. Jednak je třeba konstatovat, že tyto úvahy, pokud by se vůbec vážně měly pro jejich zcela zjevný účelový charakter považovat za námitky podjatosti, mohl žalobce uvést v námitce podjatosti během odvolacího řízení, když z jejich vylicení v žalobě plyne, že žalobci mohly být známy už té v době, proto se jedná o opožděné námitky podjatosti. V daném případě je navíc soud názoru, že se nejedná o žádné právně relevantní tvrzení o podjatosti Mgr. I. K., ale naopak se jedná jen, v nadsázce řečeno, o „prázdnou frázi výkřiku do tmy“ bez uvedení konkrétních skutečností a označení konkrétních důkazů, zahrnující jako obvykle jen účelovou spekulaci jmenovaného zástupce žalobce, přičemž je třeba v souladu s judikaturou NSS konstatovat, že „obecně k problematice posuzování objektivního způsobu vedení řízení před správními orgány považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zdůraznit, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti bromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „s opatrností“ akceptováno. Takové snahy směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí tak ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30). Pro případnou budoucí kritiku tohoto zástupce ve vztahu k tomuto závěru, zahrnující případné osočení soudu ze „sprostého urážení“, je třeba uvést, že oproti jeho účelové a ničím nepodložené argumentaci vychází zdejší soud z již konstantní soudní judikatury hodnotící takto činnost zmíněného advokáta, tedy adresátem jeho takového případného hodnocení by byl v podstatě NSS. Proto krajský soud nepovažoval ani za nutné se vážně zabývat těmito spekulativními úvahami zástupce žalobce, pouze poznamenává k tomu, že se zřejmě jedná o neškodné úsilí zástupce žalobce vytvořit u soudu dojem, že Mgr. I. K. má jakýsi „negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení“, čímž zřejmě má na mysli zmocněnce žalobce Ing. M. J., o kterém již je dostatečně v rozhodovací činnosti všech soudů v České republice a v rozhodovací činnosti správních orgánů známo, že se dopouští účelových a obstrukčních praktik, že se jedná o osobu spojenou s P. K. v rámci zmíněného pojišťování řidičů a přestupců proti pokutám za porušení pravidel silničního provozu, jak již soud výše podrobně uvedl. Jestliže tedy o těchto obstrukčních praktikách jmenovaného zmocněnce se v rozhodnutích o odvolání, vydaných v obdobných odvolacích řízeních, kdy byla oprávněnou úřední osobou Mgr. I. K., objevují zmínky o této skutečnosti, hodnocené ve vztahu k Ing. J. i v judikatuře NSS (viz výše), tak se jedná o právně relevantní úvahy, které mají přímý a pravdivý, judikaturou NSS popsany vztah ke konkrétním obstrukčním a právo zneužívajícím praktikám tohoto zmocněnce. Proto se nemůže jednat o subjektivní pocity Mgr. I. K., které by měly základ v údajném „negativním citovém vztahu“ k Ing. M. J., ale naopak toto tvrzení lze považovat jen za pouhou fabulaci. Ostatně sám zástupce žalobce v žalobě neuvádí konkrétní příklad, ze kterého by bylo možné potvrdit jeho spekulativní úvahu o existenci „negativního citového vztahu“ Mgr. I. K. ke zmocněnci žalobce, tedy k Ing. M. J. Jedná se o absurdní spekulaci, protože „citový vztah“, a to i negativní, může být projevován více spíše v soukromém životě Mgr. I. K., a to ve vztahu zcela nepochybně k jiným osobám, než je uvedený zmocněnec žalobce ve správním řízení, neboť z žádného, krajskému soudu dosud dostupnému rozhodnutí žalovaného není známo, že by Ing. M. J. byl objektem nějakých takových zvláštních citů, projevených Mgr. I. K., která je i ze soudních jednání u zdejšího soudu známa jen svým profesionálním přístupem, přičemž jediným citem, který při výkonu svého povolání projevuje, je cit pro právo. A tím nepochybně disponuje, ostatně o tom svědčí i skutečnost, že právě proti rozhodnutím jí koncipovaných není schopen zástupce žalobce v obdobných věcech vznést relevantní a smysluplné námitky. Úsměvné a ničím samozřejmě nedoložené je tvrzení zástupce žalobce, že tento zmocněnec vystupuje ve správních řízeních „a to se značnou úspěšností.“ Opak je pravdou, což vyplývá z rozhodovací činnosti nejen podepsaného soudu, ale i Nejvyššího správního soudu, kdy většina žalob proti zamítavým

rozhodnutím krajských soudů v obdobných věcech je pro osoby spojené s P. K. neúspěšných, což je známo soudu z rozhodovací činnosti. Rovněž skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno „po téměř třičtvrtě roce“ sama o sobě bez dalšího nemůže způsobovat podjatost oprávněné úřední osoby, pokud měl žalobce za to, že dochází k průtahům, mohl si podat stížnost či mohl podat žalobu na nečinnost správního orgánu. Úvaha zástupce žalobce obsažená v bodu 9 je pouhou spekulací, stejně tak je spekulací i úvaha v bodu 10 žaloby, ze které vyplývá, že zástupce žalobce se snaží vzbudit u soudu dojem o tom, že veškeré dosud známé obstrukční a účelové postupy Ing. M. J., které byly hodnoceny v bohaté judikatuře nejen podepsaného soudu, ale i NSS (srov. rozsudek NSS viz výše), jsou v podstatě nepravdivé, ačkoliv k tomu neuvádí žádný důkaz. Jedná se tedy zřejmě jen o obvyklé spekulace Mgr. Václava Voříška bez doložení důkazů, které jsou v rozporu s judikaturou, na tom nemůže nic změnit jím uvedený rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014-47, který se týká rozhodnutí soudu, v němž pouze nebyly obsaženy odkazy na příslušnou judikaturu NSS, týkající se hodnocení obstrukcí zástupců účastníka přestupkového řízení, a z tohoto důvodu NSS v něm pouze do budoucna vyslovil názor, že nelze takto hodnotit procesní strategii těchto právo zneužívajících zástupců v přestupkovém řízení „paušálně“, přičemž to jediné by mohlo založit pochybnost o nestrannosti takového soudce. Což však byl ojedinělý případ, kdy ve všech dalších obdobných věcech, řešených podepsaným soudem, již s odkazy na příslušnou judikaturu NSS, hodnotících obstrukční praktiky zástupců účastníků přestupkových řízení a zástupců žalobců v obdobných věcech, obsahovaly a obsahují a není podepsanému soudu znám jediný rozsudek NSS, který by takové hodnocení krajského soudu, obsažené v jeho, byť jediném rozsudku, podrobil kritice. Proto odkaz zástupce žalobce na tento rozsudek v bodu 11 považuje krajský soud za účelový a spekulativní, ve snaze zbavit odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek uvedením nepřipadného odkazu na rozsudek NSS s cílem dosáhnout zrušení žalovaného rozhodnutí. Žalovaný k této námitce podjatosti ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 3. 2020 (str. 3 až 5) uvádí zcela výstižné závěry, s nimiž se krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, přičemž pro jejich přesvědčivost považoval za vhodné jejich část vtělit přímo do odůvodnění tohoto rozsudku:

„Žalovaný předně uvádí, že nepovažuje-li Nejvyšší správní soud – jak shora uvedeno – nesdělení oprávněné úřední osoby za takovou vadu, která by sama o sobě způsobovala nezákonnost rozhodnutí, pak sdělení oprávněné úřední osoby bezprostředně před vydáním rozhodnutí může být jen stěží „tím nejlepším důkazem o podjatosti“. Žalobce předkládá pouze domněnky a spekulace o tom, kterak by Mgr. K. měla mít negativní „citolý“ vztah k Ing. J., neboť tento údajně se značnou úspěšností zastupuje účastníky ve více správních řízeních, což ji nutí k vyššímu pracovnímu výkonu a práci pod tlakem. Pomine-li žalovaný zjevnou spekulativnost a až domyšlivost takovéto úvahy, není zřejmé, proč by Mgr. K. měla mít k jednomu z mnoha zmocněnců vystupujících v přestupkových řízeních jakýkoli citový vztah. Oprávněná úřední osoba vykonává pouze svoji pracovní činnost, v níž pouze zlomek podání přichází od obecných zmocněnců. Pokud se někdy vyjadřuje k procesní taktice účastníka (jakéhokoli), činí tak vždy s poukazem na konkrétní postupy v dané projednávané věci, tak jako v žalovaném rozhodnutí. Ostatně žalobce ani žádné údajně „negativní“ pasáže z jakéhokoli rozhodnutí neuvedl, pouze povrchně uváděl, že se Mgr. K. „často vyjadřuje negativně“ vůči Ing. J., bez jakéhokoli odkazu na rozhodnutí či příkladu takového údajného vyjádření. Žalobce pouze poukázal na argumentaci, v níž byl zmíněn nezletilý zmocněnec. Žalovaný proto pro upřesnění vkládá do tohoto vyjádření celou pasáž v daném kontextu, vč. poznámek pod čarou (viz s. 5 žalovaného rozhodnutí):

„Odvolací orgán podotýká, že zmocněnec obviněného není jakýmsi „osamoceným jedincem“, nýbrž spolupracovníkem společností nabízejících tzv. pojištění proti pokutám¹, tedy je snadno zastupitelný (třeba i dnes již zletilými zmocněnci, kteří se dříve snažili zastupovat coby nezletilí², a mnoha dalšími osobami). Přesto zmocněnec obviněného vůbec neuvažoval o substituci, nesnažil se kolizní situaci jakkoli řešit, pouze požádal o odročení jednání, aniž by sám navrhnul nějaký termín, či se o stav věci nebo omluvy jakkoli zajímal.“

[1. Viz např. odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 2. 10. 2019, č. j. 52 A 67/2019 – 84, dostupný na www.nssoud.cz aj.

2. Tito v dané době nezletilí zmocněnci vystupovali v řadě řízení, jsou známi i správním soudům, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 As 6/2016 – 34 nebo ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 – 32 a mnohé další (dostupné na www.nssoud.cz).

Touto pasáží odůvodnění rozhodnutí žalovaný pouze demonstroval, že zmocněnce žalobce není těžké nahradit, kupř. dnes již zletilými zmocněnci – nikoli jedním zmocněncem, jak nepřesně uvedl žalobce, když uváděl, že tento zmocněnec žije dlouhodobě v Dánsku. Žalovaný upozorňoval, že zmocněnec obviněného není osamoceným jedincem v jakémsi vakuu, ale z úřední činnosti je jako žalovanému, tak správním soudům známo, že je spolupracovníkem tzv. pojišťoven proti pokutám. Tedy není obtížné jej zastoupit. Na této argumentaci žalovaný nevidí žádný negativní přístup vůči zmocněnci, jedná se o pouhé konstatování prokázaných a známých faktů a popis úvah žalovaného při posouzení omluvy z ústního jednání.

Uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu zde dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 – 47 na danou situaci nedopadá, neboť žalovaný popisoval postup zmocněnce žalobce v daném přestupkovém řízení a na konkrétních postupech a podáních učiněných v tomto konkrétním řízení popisoval, proč dospěl k závěru, že se jedná o pouhé formální zastoupení žalobce bez reálného obsahu, a znovu zmocněnce upozornil, aby činil řádná podání, protože již nebude vyžíván k odstraňování jejich vad, neboť se nejedná o jeho neznalost, nýbrž mimoprocení strategii (blíže viz s. 4 – 5 žalovaného rozhodnutí). Žalovaný přitom vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 – 31, v němž uvedený soud dospěl k následujícímu závěru:

„[8] (...) Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukce nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudně správních) řízeních vystupovala. Nejde o nic nového či překvapivého, i soudy v případech frekventovaných notorických účastníků řízení berou v úvahu, že se jim v minulosti již opakovaně dostalo příslušných poučení o procesních právech a právní úpravě, což může vést k nejrůznějším procesním důsledkům, ať už v upuštění od bezúčelného opakování obsahově totožných poučení nebo dokonce k závěru o systematickém zneužívání procesních práv (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 48/2016 - 20 ze dne 9. března 2016, usnesení č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. února 2013, z mnohých usnesení Ústavního soudu např. usnesení ze dne 22. prosince 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, či ze dne 10. října 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14 a mnohá další).“

Tento závěr byl ostatně potvrzen i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, těmito slovy:

„[29] Jak správně poznamenal šestý senát v jiném svém rozsudku, soudy ani správní orgány „nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukce nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudně správních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení náleží ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).“

Pro úplnost ještě žalovaný doplňuje, že o námitkách podjatosti zmocněnce žalobce, Ing. J., vůči oprávněným úředním osobám ředitel Krajského úřadu Pardubického kraje opakovaně

rozhodoval. *Za připomenutí přitom stojí zejm. usnesení ze dne 10. 4. 2019, č. j. KrÚ 29318/2019, v němž ředitel Krajského úřadu Pardubického kraje rozhodl o nepodjatosti oprávněných úředních osob, vč. Mgr. K. Ing. J. přitom podjatost dovozoval mj. z toho, že oprávněné úřední osoby odvolacího orgánu „opakovaně excesivně a bezdůvodně vůči jeho osobě útočí v rámci svých rozhodnutí, příp. vyjádření k žalobě atp.“, což má být prokázáno analýzou těchto blíže nespecifikovaných písemností. Tedy námitka podjatosti z důvodu jakéhosi negativního vztahu vůči zmocněnci a argumentací vůči němu byla řádně posouzena a nebyl shledán žádný důvod svědčící o podjatosti kterékoli oprávněné úřední osoby. Uvedené skutečnosti jsou přitom Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích známy, neboť věc, v níž byla námitka podjatosti vznesena, vč. této námitky, přezkoumal v řízení sp. zn. 52 A 67/2019 a žalobu Mgr. Voříška zamítl.“*

30. Výše zmíněné závěry žalovaného z jeho vyjádření zřejmě přesvědčily o jejich pravdivosti a správnosti i zástupce žalobce, který je žádnou relevantní námitkou nezpochybnil, když měl možnost reagovat věcnými námitkami a argumentací v replice. Což může svědčit o tom, že námitky žalobce jsou jen spekulativního a účelového charakteru s obstrukčním cílem, tedy jen přestupkové řízení a soudní řízení zneužívat.
31. V neposlední řadě je třeba připomenout případy, že Mgr. Václav Voříšek zastupoval v obdobných věcech, kdy byly námitky podjatosti vzneseny zcela účelově (např. v již výše zmíněném případě, řešeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 67/2019, kdy namítal systémovou podjatost žalovaného, dále je třeba připomenout obdobnou věc, kterou zdejší soud projednával pod sp. zn. 52 A 15/2016, kdy další osoba spojená s P. K., soudům známý Mgr. Jaroslav Topol, v replice k vyjádření žalovaného uvedl tvrzení o tom, že žalobce „udržoval dle jeho vlastního tvrzení s Mgr. A. v minulosti blízký osobní kontakt“. Mgr. A. toto ničím nepodložené tvrzení zástupce žalobce nejen popřela, ale uvedla, že ho považuje za absurdní a dehonestující a krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že dokonce podala trestní oznámení). V tomto světle je proto třeba přistupovat k hodnocení námitky podjatosti, vznesené v žalobě, tedy je třeba přihlédnout i k zneužívání této námitky podjatosti s jediným cílem, tj. zbavit účelově žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalobcem uvedený rozsudek NSS v bodu 13 se vztahoval k jinému případu, ve kterém nevystupoval Ing. M. J. jako zmocněnec žalobce či Mgr. Václav Voříšek jako zástupce žalobce, tedy nejedná se o srovnatelný případ, kdy existovaly okolnosti způsobu zneužití institutu podjatosti, jako tomu je v projednávané věci, naopak krajský soud vycházel z již výše zmíněného rozsudku NSS ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, který byl vydán v obdobné věci, přičemž byl zastupovaný v soudním řízení známým advokátem v obdobných věcech, Mgr. Jaroslavem Topolem, kterého v substituci často zastupoval Mgr. Václav Voříšek a jedná se o nepochybně osobu spojenou s P. K.
32. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu, označenému jako „Nezákonné konání ústního jednání v nepřítomnosti“ krajský soud nejprve konstatuje, že k ústnímu jednání, které bylo nařízeno správním orgánem prvního stupně, že se zmocněnec Ing. M. J. bez náležité omluvy nedostavil a ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Není pravdou, jak tvrdí zástupce žalobce, že nekonání ústního jednání nebylo odůvodněno, zřejmě se zástupce žalobce neseznámil se stranou 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud Ing. M. J., který jako zmocněnec zastupoval žalobce, nesouhlasil s konáním jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, tak soudu není jasné, proč podával pouze blanketní odvolání, a až v žalobě zástupce žalobce postup správního orgánu prvního stupně napadá. Jedná se o oblíbenou obstrukční taktiku osob spojených s P. K., kdy zmocněnec v přestupkovém řízení, zejména Ing. M. J., ostatně jak tomu bylo i v projednávané věci, se ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně „vymlčí“, je podáno pouze blanketní odvolání, aby pak žaloba obsahovala konkrétní námitky, které směřují proti postupu správního orgánu prvního stupně. NSS k takové procesní strategii uvedl, že „že právé pasivita ve správním řízení a následné uvedení široké škály námitek až v řízení před soudem je jednou z typických strategií Mgr. Václava Voříška a s ním spolupracujícího Ing. M. J. při zastupování obviněných

z dopravních přestupků.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019-48, bod 16), přičemž NSS dokonce ve své judikatuře dospěl k závěru, že tato procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby může být hodnocena jako obstrukce, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svěrázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení „*totož přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy, pokud mohli tyto námitky uplatnit již v řízení před správním orgánem. Nelze připustit, aby aktivita účastníka v přestupkovém řízení neměla na následný rozsah soudního přezkumu žádný vliv.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). NSS dokonce v tomto rozsudku vyslovil závěr, že v případě opakovaného podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu (srov. zmíněný rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). V takovém případě soud není povinen podrobně se zabývat námitkami, které jsou uvedeny v tomto žalobním bodu, když tyto námitky nepochybně mohl a měl uplatnit zmíněný zmocněnec Ing. M. J. v přestupkovém řízení, tím spíše, když zástupce žalobce o něm v žalobě v bodu 10 tvrdí, že je neprávem obviňován z procesních obstrukcí a že v řízení nejsou tyto obstrukce „*zastoupeny*“. V tom případě si právní zástupce žalobce poněkud protřečí, když na jedné straně nepřímou „*chválí*“ postup Ing. M. J. při jeho zastupování žalobce, ale na druhé straně neobjasnil ani v žalobě, proč tento zástupce žalobce nevyužil všech svých možností k uplatnění práv žalobce v přestupkovém řízení a ponechal účelově uplatnění konkrétních námitek proti postupu správního orgánu prvního stupně až na Mgr. Václavu Voříškovi, což už i NSS považuje za zneužití práva, protože takto postupují Ing. M. J. a zároveň i Mgr. Václav Voříšek v obdobných věcech opakovaně, ostatně to vyplývá i z již výše citovaného rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33. Z hodnocení postupu správního orgánu prvního stupně ve vztahu k této námitce, která byla uplatněna až v žalobě, se vyjádřil již žalovaný, a to dostatečně přesvědčivým a správným závěrem, který je obsažen na straně 5 a násl., s těmito závěry se krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje s tím, že vzhledem k účelovosti této námítce a způsobu jejího uplatnění až v žalobě, když ji mohl zmocněnec žalobce uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nepovažuje krajský soud za nutné zopakovat argumentaci žalovaného, která je obsažena na straně 5 a násl. žalovaného rozhodnutí. K tomu pouze krajský soud uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudů a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 či rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Tento žalobní bod tedy shledal krajský soud nedůvodným, navíc se jednalo o zneužití práva, které nepodléhá soudní ochraně, přesto krajský soud neshledal důvodnost námitek uvedených v tomto žalobním bodu s tím, že naopak zcela přesvědčivým a dostatečným pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného shledal soud odůvodnění žalovaného rozhodnutí obsažené na straně 5 a násl. žalovaného rozhodnutí, na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.

33. Rovněž nedůvodným shledal krajský soud žalobní bod, který je označen jako „*Sankce*“. Stejně jako v případě předchozího žalobního bodu, jsou v něm obsaženy námitky, které mohl uplatnit zmocněnec žalobce Ing. M. J. v odvolání, které však bylo podáno pouze v blanketní formě, aby pak zcela účelově napadl tuto část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Mgr. Václav Voříšek až v žalobě, což činí opakovaně v obdobných věcech, jak ostatně konstatoval NSS v již zmíněném rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33. Proto i v takovém případě se jedná o zneužití práva, poněvadž se jedná o opakovaný případ, kdy Ing. M. J. podá pouze blanketní odvolání, a poté až Mgr. Václav Voříšek v žalobě uvede konkrétní námitku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v podstatě tak, v nadsázce řečeno, činí ze správního soudu odvolací správní orgán, přičemž tento orgán využil účelově a obstrukčně

k posouzení odvolání v podstatě jen formálně podáním blanketního odvolání. Navíc námitku, která směřuje proti odůvodnění výše sankce, opakuje Mgr. Václav Voříšek pravidelně ve svých žalobách, přičemž pravidelně se touto námitkou (a opakovaně) zabýval i zdejší (a nejen ten) krajský soud a následně Nejvyšší správní soud. K tomu je možné např. uvést z judikatury NSS jeho rozsudek ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 271/2017-58, z judikatury zdejšího soudu rozsudky ve věcech vedených pod sp. zn. 52 A 115/2015, 52 A 105/2016 atd. Zástupce žalobce zcela, jako obvykle účelově, se dožaduje podrobného odůvodnění výše sankce, požaduje po správním orgánu prvního stupně, aby podrobně se zabýval přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi atd. K tomu je třeba předně uvést, že právní závěr vymezující sankci a její výměru je pouze důsledkem ostatních odůvodnění rozhodnutí již vyřešených věcných a právních otázek. Proto je třeba na rozhodnutí podrobovaném testu přezkoumatelnosti nahlížet jako na celek (srov. shodně i rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, bod 54). Ostatně tento závěr potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 271/2017-58, bod 22, ve kterém je uvedeno, že „*Nejvyšší správní soud zde především soubhlasí s krajským soudem, že odůvodnění výše uložené sankce je nutné chápat v souhrnu se všemi dalšími skutečnostmi uvedenými v rozhodnutí (obdobně viz bod 9 rozsudku kasačního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 277/2016-42, nebo bod 54 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).*“ Za zmíněný přestupek v dané věci lze uložit pokutu od 1.500 Kč do 2.500 Kč, pokuta byla uložena ve výši 2.000 Kč, tedy ve středu zákonného rozmezí, v zákonem přiměřené výši, přičemž výše správního trestu byla správním orgánem prvního stupně dostatečně zdůvodněna. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jako polehčující okolnost ten hodnotil především skutečnost, že nedošlo k žádnému následku, tedy škodě na majetku či újmě na zdraví, a jako přitěžující okolnost hodnotil zejména místo spáchání přestupku, tj. v zástavbě domů, před železničním přejezdem, poblíž parku s dětským hřištěm. Žalovaný rovněž přezkoumal výši uloženého trestu a dospěl správně k závěru, že byl uložen v souladu se zákonem v přiměřené výši, ve středu zákonného rozmezí a že jeho výše byla správním orgánem prvního stupně dostatečně zdůvodněná, navíc zcela správně konstatoval, že „*nelze přehlédnout, jak výrazně překročil obviněný nejvyšší dovolenou rychlost, neboť se jednalo o 15 km/h (tzn. 5 km/h dělilo obviněného od závažnějšího překročení rychlosti, přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu).* Jak výše uvedeno s ohledem na místo a čas spáchání přestupku, osobu žalobce a naměřenou rychlost, odvolací orgán považuje navýšení pokuty o 500 Kč za zcela přiměřené. Správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení, pokud uložil uprostřed zákonného rozmezí.“ S tímto hodnocením žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje a považuje odůvodnění výše sankce za zcela dostatečné, vzhledem k její výši nelze po správních orgánech požadovat, aby „sáhodlouze“, zřejmě dle představ zástupce žalobce na několika stranách odůvodnění rozhodnutí o přestupku, zdůvodňovali výši uložené sankce, ostatně výše žalobci uložené pokuty je bagatelní a nelze vyžadovat, aby byla jinak (lépe a podrobněji) odůvodněna. Postačuje proto konstatovat, že při úvaze o výši pokuty přihlédl správní orgán prvního stupně a posléze i žalovaný a také v tomto řízení krajský soud ke všem pro posuzování výše uvedené sankce významným okolnostem. Ostatně i NSS považuje takovou výši pokuty (dokonce ve výši 2.500 Kč) za bagatelní, k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 271/2017-58, bod 27. Posledně zmíněný rozsudek NSS krajský soud zmiňuje především proto, že v případě, řešeném v tomto rozsudku NSS, odůvodnil správní orgán prvního stupně výši sankce pouze tak, že sankci na samé spodní hranici zákonné sazby lze charakterizovat pouze jako preventivní upozornění pro provozovatele, aby příště více dbal na svou povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích a vůbec v rozhodnutí nehodnotil další polehčující či přitěžující okolnosti, navíc žalovaný se k výši sankce žádným způsobem ani nevyjádřil, přesto NSS dospěl k závěru, že „*je zřetelné, že uvedená... neobratnost ve formulaci důvodů přezkoumávaného rozhodnutí... správního orgánu prvního stupně neměla za následek jeho nezákonnost napravitelnou toliko jeho zrušením. Při sbledání všech předcházejících námitek stěžovatele nedůvodnými bylo by až absurdní pro tuto vadu odůvodnění jen prvostupňového*

rozhodnutí kasačním soudem zásahem vstupovat do již dávno pravomocně ukončeného přestupkového řízení jen proto, aby výše stěžovateli uložené pokuty (ostatně bagatelní) byla jinak (lépe a přesněji) odůvodněna. Postačuje zde konstatovat, že při úvaze o výši pokuty přihlédl správní orgán prvního stupně a posléze i žalovaný a také krajský soud ke všem pro posuzování výše uložené sankce významným okolnostem; znovu je nyní opakovat považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné (podobně srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 153/2018-38).“ Žalobce ještě stručně namítl že „sankce je tak nezákonná též pro porušení zásady zákazu dvojího přičítání“, k tomu soud uvádí pouze stručně, že tento zákaz porušen nebyl, když výše sankce byla dostatečným způsobem odůvodněna a neobsahuje takovou nezákonnost, která by způsobila vadu řízení, pro kterou by musel krajský soud žalované rozhodnutí zrušit. Tuto námitku považuje krajský soud pouze za účelovou pouze ve snaze zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek.

34. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
36. V další, zcela převažující části žaloby, zástupce žalobce uvádí argumentaci ke svému požadavku, aby nebyly vyvěšovány osobní údaje žalobce a jeho zástupce v komunikační síti internetu NSS, tato část žaloby (11 stran z 18) se týká již postupu NSS, nikoliv podepsaného krajského soudu, přesto, obiter dictum, k ní krajský soud uvádí následující skutečnosti, které se vztahují ke zcela absurdním závěrům Mgr. Václava Voříška, přičemž tyto závěry jsou nepravdivé. Jak vyplývá z této části žaloby, Mgr. Václav Voříšek se odmítá smířit s negativním hodnocením způsobu jeho zastupování žalobců v obdobných věcech, přičemž tato hodnocení jsou v souvislosti s používáním jeho účelových a obstrukčních námitek a této procesní strategie obsažena již v bohaté judikatuře NSS a konkrétní případ již podepsaný soud uvedl v předcházející části tohoto rozsudku (argumentace soudu viz výše). Jmenuje v této části žaloby konkrétně celou řadu soudců nejen krajských soudů v České republice, ale i Nejvyššího správního soudu včetně bývalého předsedy NSS a současné místopředsedkyně NSS, podává dokonce žaloby proti České republice z důvodu „*urážlivého chování a nesprávného úředního postupu v odůvodnění rozsudku NSS*“, jak se stalo např. v případě nejen podepsaného soudce, ale řady dalších, např. i soudce Mgr. Aleše Roztočila, předsedy senátu NSS (bod 78 žaloby). Hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška při zastupování žalobců v obdobných věcech ze strany krajských soudů a NSS dokonce ten považuje za „*urážky advokáta*“, tedy Mgr. Václava Voříška (bod 78 žaloby). K tomu je třeba poznamenat, že se jedná o mylné pocity tohoto advokáta. Ve vztahu ke kritice zdejšího soudu, která je obsažena v bodu 79 žaloby v souvislosti s vedením evidence pozdních příchodů jmenovaného advokáta k soudním jednáním u zdejšího soudu (vedení této evidence ve formě formalizované „*složky*“ považoval tento advokát za podjatost soudce JUDr. Jana Dvořáka a zahltil zcela nedůvodně a opakovaně tento soud a i Nejvyšší správní soud svými úvahami o podjatosti soudce, přičemž se tím zabýval až Ústavní soud v usnesení ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18) je třeba uvést, že tyto námitky podjatosti byly shledány nedůvodnými a Ústavní soud v uvedeném usnesení zdůraznil, že Mgr. Václav Voříšek byl při jednání soudu dne 2. 11. 2016 seznámen s obsahem této evidence, tedy zmíněné „*složky*“, pokud měl nějaké námitky, mohl je vznést přímo do protokolu z tohoto jednání, což tento advokát neučinil, a až se značným časovým odstupem od tohoto jednání opětovně setrvává na svých účelových námitkách. Tyto byly shledány účelovými, když i Ústavní soud shledal, že „*nelze tedy než soublasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.*“ (srov. bod 23 zmíněného usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18). Zmíněný advokát však odmítá respektovat i závěry Ústavního soudu, konkrétně závěry uvedené k již výše zmíněnému usnesení

Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II ÚS 978/18, které krajský soud již ve vztahu k hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška konkrétně uvedl v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, a jenž se týkají již výše zmíněné „složky“, v níž byla obsažena evidence pozdních příchodů Mgr. Václava Voříška k jednáním podepsaného soudu, kdy rozhodoval ve věci samosoudce JUDr. Jan Dvořák. Ústavní soud mu v tomto usnesení připomněl, že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*.“ a jeho neustálé zmínky o zmíněné „složce“ a kritice rozhodovací činnosti podepsaného soudce označil Ústavní soud za „*trvající neochotu zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne*“. Pokud přes toto usnesení Ústavního soudu znovu Mgr. Václav Voříšek kritizuje rozhodovací činnost zdejšího soudu a opětovně se vrací k námitce podjatosti, ve které jako důvod uvedl vedení zmíněné evidence pozdních příchodů Mgr. Václava Voříška k jednání zdejšího soudu obsažené ve zmíněné „složce“, tak už se jedná o znevažování soudu, a to dokonce již i Ústavního soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 4. června 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce